

Sensorveiledning JUS1111 vår 2016 – 11. mai 2016.

Praktikumsoppgaven

Oppgaven omhandler erstatningsrettslige og kjøpsrettslige spørsmål. I erstatningsrett er pensum Viggo Hagstrøm og Are Stenvik: Erstatningsrett, 2015, og i kjøpsrett kan studentene velge mellom Viggo Hagstrøm (ved Herman Bruserud): Kjøpsrett, 2. utgave, Oslo 2015 og Erling Selvig og Kåre Lilleholt: Kjøpsrett til studiebruk, 5. utgave, Oslo 2015. Kapittel 13 og 15.5 og vedleggene faller utenfor.

Spørsmål 1: Har Peder akseptert risikoen, og hvor langt rekker i så fall aksepten?

Aksept av risiko kan etter omstendighetene anses som et element i culpavurderingen, men også som en selvstendig bortfallsgrunn. I denne oppgaven er det mest naturlig å behandle det som en selvstendig bortfallsgrunn. Det er imidlertid ikke alltid helt skarpe grenser mellom tilnærmingene, slik at kandidatene må anses å ha et visst spillerom.

Kandidatene får god veiledning i selve spørsmålet, som er formulert dit hen at det må ses på om noen risiko er akseptert, og i så fall hvor langt aksepten rekker. De bør få frem at vurderingen må gjøres konkret, men at man i utgangspunktet står overfor en slags alminnelig sosial omgang, hvor aksept av risiko spiller en ikke ubetydelig rolle.

Utover dette kan det ikke kreves noen bred drøftelse. De relevante momenter vil først og fremst være at det var frivillig for Peder å klatre opp, men at han ikke gjorde det for å delta i leken. Det var heller ikke risikoen ved vanlig trampolinebruk som slo ut. Skadeevnen ved brytegrepet må ha vært åpenbar, og følgen var "alvorlig". Graden av påregnelighet for Peder var neppe høy, og det var heller ingen uttrykk for at Peder ville delta i slåssingen.

Det bør konkluderes med at Peder ikke hadde akseptert risikoen. Motsatt konklusjon er uskjønnsom og bør derfor lede til et visst trekk. Forøvrig må karaktersetningen på spørsmål 1 først og fremst basere seg på i hvilken grad kandidatene finner, men også i hvilken grad de på forstandig vis drøfter, de momenter som er nevnt ovenfor.

Under sensormøtet kom det frem at mange studenter ikke drøfter aksept av risiko, men derimot medvirkning. Dette må gi trekk, men det kan etter omstendighetene likevel gis god uttelling hvis diskusjonen er av god kvalitet.

Spørsmål 2: Forutsatt at Ole er erstatningsansvarlig, kan Oles foreldre holdes ansvarlig?

Ole er 15, og foreldrenes ansvar må vurderes ut fra skadeserstatningsloven § 1-2. Kandidatene bør nevne bestemmelsens første ledd og gi en kort tolkning av de to alternative vilkårene (1) mangel på tilbørlig tilsyn og (2) på annen måte ikke har gjort det som etter forholdene er rimelig å kreve for å hindre skadeforvoldelse, f.eks. ved å nevne at det innholdmessig blir en vurdering langs samme linjer som etter den ulovfestede culpanormen. Det kan ikke kreves noen særlig drøftelse for å komme frem til at ingen av vilkårene i § 1-2 første ledd er innfridde.

Mht. § 1-2 annet ledd gir oppgaven strengt tatt ikke opplysninger om bolig- og omsorgssituasjonen. Det er tilstrekkelig at kandidatene peker på vilkårene. Forøvrig kreves uaktsomhet hos Ole. Ved tolkningen av uaktsomhetskriteriet i annet ledd er det stort sett antatt at foreldrene avleder ansvaret fra barnets ansvar under § 1-1. Det vil si at det må tas utgangspunkt i Oles alder og modenhetsnivå m.v. på samme måte som ved vurdering av hans eget ansvar etter § 1-1. Forøvrig erkjenner Ole uaktsomhet, og en del kandidater vil antagelig vise til dette. Oles uaktsomhet – ved å ta brytegrep på en uforberedt Peder – er ellers så vidt klar at den ikke krever særlig drøfting.

Skadeserstatningsloven § 1-3 annet ledd jf. første ledd om selvforskyldt bevisstløshet mv. er ikke relevant og bør følgelig ikke trekkes inn.

Spørsmål 3: Medfører Lars' opptreden at ansvaret reduseres?

Kandidatene må her ta opp, og forkaste holdbarheten av, anførselen om at Peder skal identifiseres med sin far og hans anførte culpa. Kandidatene må se at anførselen relaterer til medvirkning, og at rettsgrunnlaget da er skadeserstatningsloven § 5-1 nr. 1 (eventuelt sammenholdt med nr. 3).

Det kreves ingen subsidiær drøftelse av om faren har utvist skyld eller ei.

Slik spørsmålet er formulert, vil noen kandidater kanskje trekke inn spørsmålet om ansvarsgrunnlag. Studentene må ventes å kjenne til den såkalte damdommen (Rt. 2002 side 1283), hvor Høyesterett gav uttrykk for at passiv identifikasjon mellom barn og foreldre i tilknytning til medvirkningsregelen er utelukket. Samtidig understreket Høyesterett i dommen at dette ikke rokker ved at vurderingen av påregnelig risiko overfor små barn – som ledd i culpavurderingen – nødvendigvis må skje i lys av alminnelige erfaringer med at barn generelt beskyttes mot risiki av foreldrene. I denne saken har imidlertid dette siste forholdet ikke noen betydning, blant annet da Peder er 15 år, og det poenget bør de kandidater som tar opp ansvarsgrunnlaget klart få frem. Ellers blir det misforstått. Derimot bør det ikke trekkes dersom kandidaten *ikke* tar opp ansvarsgrunnlaget.

Sensorene kan være oppmerksom på at oppgaven er formulert slik at det bare spørres om «ansvaret» reduseres. Det kan for så vidt vise både til Oles ansvar etter skadeserstatningsloven § 1-1 og Oles foreldres ansvar etter § 1-2. Kandidatene kan med fordel peke på det, men må kunne gi et felles svar uten å ta opp betydningen av eventuelle nyanser i ansvarsgrunnlag og ulikheter i skadevoldersubjekt.

Under sensormøtet kom det frem at nokså få studenter har fått noe særlig ut av spm. 3. Det må derfor gis god uttelling for studenter som treffer, og det må samtidig åpnes for at man kan få beste karakter på eksamen selv om det er lite av verdi her. Erfaringen fra sensuren er imidlertid også at det er god sammenheng mellom å treffe på dette spørsmålet og å gjøre det godt på eksamen som helhet. Dette spørsmålet er dermed med på å skille de bedre besvarelsene fra de svakere, på en måte som gjenspeiles i kandidatenes øvrige prestasjoner.

Spørsmål 4: Er Lars ansvarlig for skaden på bilen?

Lars' ansvar må vurderes ut fra den ulovestede culpanormen. Spørsmålet blir om Lars kan bebreides for at han ikke sikret bedre.

Oppgaven må forstås dit hen at det er tauet som ryker.

Det sentrale vil da være at Lars var kjent med at det var meldt et forrykende uvær. Det er ikke så mye opplysninger om omgivelsene, men i og med at man har en nabotomt med en parkert bil, kan det legges til grunn at det klart var fare for i hvert fall materielle, og antagelig også personlige, skader dersom trampolinen skulle tas av vinden. Den manglende bruksanvisningen får ingen særlig betydning i denne forbindelse. På den ene side er det tale om opplysninger Lars faktisk ikke hadde fått, og på den annen side var risikoen uansett synbar.

Det er antagelig mest naturlig å konkludere med at Lars kan klandres for at han ikke forstod risikoen ved å ha trampolinen stående på terrassen i et forrykende uvær, festet bare med et tynt nylontau. Risikoen kunne enkelt ha blitt eliminert ved for eksempel demontering. I det siste ligger også at kandidatene bør få frem at det ikke ligger noen form for unnskyldningsgrunn eller mangel på handlingsalternativ i oppgavetekstens opplysninger om at det var hensiktsmessig at trampolinen stod på terrassen eller at det ikke var andre måter å feste den på «så lenge den stod på terrassen».

Spørsmål 4 krever en klassisk culpadrøftelse, og det behøver ikke være uskjønnsomt å konkludere med at det ikke foreligger culpa. Det skal derfor ikke trekkes for konklusjonen. Kvaliteten på drøftelsen må være styrende for bedømmelsen. På vanlig måte gjelder det både kunnskap og evne til å finne relevante momenter, og ferdigheter til å innlemme dem i en juridisk drøftelse.

Spørsmål 5: Kan Lars heve kjøpet?

Noen kandidater vil kanskje påpeke at det er Marte, ikke Lars, som kjøper trampolinen. Oppgaven gir imidlertid ikke foranledning til å ta gjøre noe poeng ut av dette.

Kandidatene kan slå fast at det dreier seg om et forbrukerkjøp, jf. forbrukerkjøpsloven § 1. Noen drøftelse av dette bør ikke gjøres.

Spørsmål 5 krever ellers en behandling av både mangelsspørsmål, reklamasjonsspørsmål og hevingsspørsmål.

Manglende bruksanvisning må vurderes ut fra forbrukerkjøpsloven § 16 første ledd bokstav d. Kandidatene bør få frem at det er «nødvendige» opplysninger som skal følge med. Etter forarbeidene skal dette i prinsippet vurderes ut fra en objektiv norm uavhengig av den enkelte kjøpers forutsetninger og behov. Kandidatene bør derfor få frem at det er relevant hva slags forventninger man kan ha til en forbrukerkjøper generelt.

I saken blir det vesentlig at det er tale om opplysninger av betydning for sikkerhet, og om tiltak for å avbøte en risiko ikke enhver forbrukerkjøper vil vurdere på samme måte. Uansett er det tale

om en fullstendig mangel på bruksanvisning. Det bør derfor konkluderes med at det foreligger mangel.

Kandidatene kan nevne at, men ikke drøfte om, den absolutte reklamasjonsfristen er overholdt, jf. forbrukerkjøpsloven § 27 annet ledd. Oppgaven gir imidlertid ikke foranledning til å diskutere om en trampoline ved vanlig bruk er ment å være vesentlig lenger enn to år.

De eksakte datoene for kjøp og reklamasjon fremgår ikke av oppgaveteksten. Oppgaveteksten kan forstås dit hen at det eksisterer en bruksanvisning som vanligvis følger med/skulle følge med, og at Lars/Marte oppdaget at den manglet i esken da de pakket ut trampolinen. Det må antas at de fleste kandidater derfor legger til at dette tidspunktet er friststart. Etter mitt syn er dette akseptabelt.

Noen kandidater vil kanskje likevel ta opp hva som ligger i kravet til «oppdaget» i tilfeller hvor mangelen består i manglende anvisninger på bruk, og det kan gjøres under ulike synsvinkler. Som ved annen informasjonssvikt kan det være vanskelig for kjøper å oppdage hvilke nødvendige instruksjoner han/hun *ikke* har fått. Regelen forutsetter her derfor ikke nødvendigvis at man står overfor ett dokument hvor reklamasjonsfristen for alle instruksjoner mv. løper «*en bloc*», hvis det må forutsettes at kjøperen tar i bruk opplysningene til ulik tid. Det kan derfor drøftes om Marte/Lars oppdaget manglende opplysninger om «vinterlagring» på sensommeren, eller om «stormsikring» før det blir storm, eller før de blir informert om at denne slags instruksjoner normalt følger med, osv. Det kan også sees under synsvinkelen «flere mangler», hvor for eksempel manglende anvisning på hvordan trampolinen skal settes opp, er en mangel, mens manglende opplysninger om hvordan den skal pakkes bort om vinteren, er en annen. En enn annen innfallsvinkel kan være at det må godtas at forbrukeren ikke retter krav mot selgeren på tidspunkt da det bare er bagatellmessige konsekvenser av mangelen som har vist seg (at det tar noe mer tid å sette den opp slik at barna kan hoppe), slik at fristen kan begynne å løpe på tidspunkt da det begynner å vise seg vesentlig endrede konsekvenser (at trampolinen er en fare for omgivelsene).

Her må det være rom for ulike innfallsvinkler, og kandidater som tar dette skjønnsomt opp bør honoreres.

Hvis det legges til grunn at mangelen oppdages straks, må oppgaven forstås dit hen at den relative minimumsfristen akkurat er utløpt, jf. forbrukerkjøpsloven § 27 første ledd annet punktum, ettersom «to måneder gikk» fra det første uhellet og episoden da trampolinen ble tatt av vinden. Kandidatene bør nevne denne regel særskilt.

Kandidatene bør deretter ta opp spørsmålet om «rimelig tid» i forbrukerkjøpsloven § 27 første ledd første punktum. De bør få frem at dette er en konkret vurdering hvor varens og mangelens art så vel som individuelle forhold ved partene er relevante. De forhold som er nevnt ovenfor omkring «oppdagelse» av mangelen, kan også spille inn her. Utover dette er det ikke opplyst noen spesiell grunn til hvorfor partene venter over to måneder. Det bør derfor helst konkluderes med at dette ikke er «rimelig tid», men også her kan kandidater argumentere godt for annen løsning på bakgrunn av de forholdene som er nevnt ovenfor. Også på dette punkt bør derfor ikke konklusjonen, men resonnementet bak den, være avgjørende for karaktersetningen.

Innfallsvinklene til mangels- og reklamasjonsspørsmålene kan som det fremgår i noen grad variere. Kandidater som – som ledd i en konkret oppgaveløsning og uten å gli over i teori – problematiserer hva som ligger i «opdagelse» i tilfeller med manglende opplysninger/manglende bruksanvisning(er), bør honoreres. Gode drøftelser av «rimelig tid» med henblikk på dette konkrete spørsmålet, og blick for sammenhengen mellom de to spørsmål, må tilsvarende gi uttelling. Kandidater som kommer til at reklamasjonsfristen er utløpt, må ta hevings spørsmålet subsidiært.

Rettslig grunnlag for hevingskravet er forbrukerkjøpsloven § 32.

Slik faktum ligger an er det naturlig at kandidatene først tar opp at manglende retting er en forutsetning for heving, jf. forbrukerkjøpsloven §§ 32 jf. 31 jf. 29-30. Lars kan altså ikke heve kjøpet hvis butikken gir de nødvendige anvisninger på bruk. Siden retting ikke er påberopt i oppgaven, bør det likevel ikke trekkes hvis studentene ikke ser dette.

Hvis butikken (fortsatt) ikke gir de nødvendige opplysninger om bruken, blir spørsmålet om de manglende opplysninger er «uvesentlig». Kandidatene bør få frem at vurderingen er konkret. Noen kandidater vil kanskje nevne at vurderingen i prinsippet er av samme art som ved hevingsvurderinger etter kjøpsloven, men at terskelen er forutsatt å ligge noe lavere.

Ved drøftelsen (av subsumsjonen) er det naturlig å påpeke at formålet med kjøpet ikke er helt forfeilet for kjøperne. Trampolinen kan til dels brukes. Samtidig mangler enhver instruksjon om bruken, og det er farer for skader på ting og personer forbundet med bruk uten riktige anvisninger. Opplysninger om fast og sikker montering må da som utgangspunkt anses som så sentralt at det ikke er «uvesentlig» mangel at dette utelates. Det er mulig at noen kandidater vil ta opp det forhold at selgerens skyld er relevant, eller om mangelen kan anses "reparert" gjennom at opplysninger om bruken har tilflytt kjøperne fra annet hold. På disse punktene må det være et tolknings- og spillerom for studentene.

Generelt gir oppgaven ikke foranledning til noen svært omfattende drøftelse av uvesentlighetskriteriet. Det viktigste ved bedømmelsen må være at spørsmål 5 som helhet håndteres på en skjønnsom måte.

Generelt om oppgaven og bedømmelse av besvarelsene

Opgaven reiser sentrale erstatnings- og forbrukerkjøpsrettslige spørsmål. Med hensyn til hvilke krav som kan stilles til materiell kunnskap, fremgår blant annet følgende av læringskravene:

Etter læringskravene i *erstatningsrett* skal studentene ha «god kunnskap» om

betingelsene for ansvar, dvs. ansvarsgrunnlag, årsakssammenheng og tap

skadelidtes medvirkning, lempning, flere skadevoldere og regress

Etter læringskravene i *kjøpsrett* skal studentene ha «gode kunnskaper» om

innholdet av selgerens plikter (tingens egenskaper m.m., når og hvor tingen skal leveres)

kjøperens krav som følge av avtalebrudd fra selgers side i form av mangler ved salgsgjenstanden.

Med henblikk på sondringen mellom bare kunnskap og «god/e kunnskap/er», ligger alt innenfor sistnevnte. På alle punkter må kandidatene dermed i utgangspunktet forventes å vite noe nærmere om innholdet i de relevante reglene; god kunnskap er noe mer enn bare å kunne finne frem til reglene. Samtidig er det grunn til å peke på at læringskravene er formulert over samme lest for alle studieår, mens angjeldende oppgave retter seg mot kandidater som har studert juss i ett semester. Sensor bør derfor på vanlig måte ved karaktersettingen ta høyde for en naturlig begrenset faglig modenhet.

Spørsmål 2 – foreldres ansvar – er antagelig det emne som er tynnast belagt i undervisning. Ved hjelp av alminnelig forståelse om culpaansvaret vil imidlertid kandidatene uansett få tilstrekkelig hjelp til en forsvarlig løsning, og det kreves ikke brede drøftelser på det punktet. Det er derfor ikke grunn til å vektlegge spørsmål 2 mindre som sådan. Det bør imidlertid vises romslighet overfor kandidater som prøver å si noe om skadeserstatningsloven § 1-2, men hvor dette blir tynt grunnet manglende kunnskaper. Er kandidatens fremstilling av bestemmelsen imidlertid uriktig, eller vedkommende gir uttrykk for slutninger det tolkningsmaterialet han/hun viser til ikke gir grunnlag for, må det på vanlig vis gi grunnlag for trekk.

Bjarte Thorson

Teorioppgaven

“Redegjør for innholdet i løfteprinsippet i norsk avtalerett, herunder reglene om tilbakekall av partsutsagn (tilbud og aksept). Tilbakekall re-integra skal ikke behandles”.

Oppgaven er helt sentral i pensum og det er forelest over emnet. Emnet inngår også som et element i kursundervisningen. Hovedlitteratur (“pensum”) er:

Enten:

Giertsen, Avtaler, 3. utgave, Bergen 2014

Eller:

Hov/Høgberg, Alminnelig avtalerett, Oslo 2009

Eller:

Woxholth, Avtalerett, 9. utgave, Oslo 2014

Oppgaven er tilskåret til de to timene studentene har til rådighet. Av den grunn er det uttrykkelig

avgrenset mot tilbakekall re-integra, jfr avtl § 39 annet punktum (analogisk). Denne regelen skal derfor ikke behandles. De kandidater som helt kort peker på denne regelen og beskriver den som en "utvidet" tilbakekallsadgang ut over de ordinære reglene, skal likevel ikke trekkes for det, ettersom det viser forståelse.

Under sensormøtet kom det frem at svært mange studenter har fått lite tid til teorioppgaven, formodentlig fordi praktikumsoppgaven var nokså omfattende. Det må etter omstendighetene kunne gis god uttelling selv for kortfattede besvarelser, så lenge essensen i temaet er behandlet. Momentene i fortsettelsen her går mye lenger enn hva studentene kan forventes å ha med.

Det gir kun mening å behandle spørsmålet om løfteprinsippet – og tilbakekall av løfter og påbud – dersom det foreligger *partsutsagn* som er mulig å identifisere. Dette ligger i saken, noe som også er forutsatt i oppgaveteksten ("partsutsagn", "tilbud" og "aksept"). Ikke-bindende forhandlingsinnspill, oppfordringer og lignende er ikke omfattet av emnet, f eks det som utspiller seg ved inngåelsen av forhandlingsavtaler.

Det er hensiktsmessig at kandidatene kort redegjør for sontringen mellom løfter og påbud, herunder tilbud og aksept; i det minste må det kreves at de redegjør for sistnevnte – altså begrepene tilbud og aksept som disposisjonskriterier, begrepens innhold og ganske særlig rettsvirkninger. Det er jo nettopp spørsmålet om rettsvirkningene av løftet (tilbudet) og aksepten (dennes løfteside; den side som binder akseptanten til aksepten, typisk forpliktelsen til å betale) oppgaven anmoder om blir problematisert.

Om redegjørelsen gjøres separat i form av definisjoner eller som ledd i selve drøftelsen av innholdet i løfteprinsippet, er i og for seg likegyldig. Det lar seg også gjøre å definere begrepene tilbud og aksept ved hjelp av rettsvirkningene, for så å komme tilbake til den konkrete betydningen dette har i selve drøftelsen av innholdet i løfteprinsippet (og reglene om tilbakekall). En viss dobbeltbehandling her kan være belysende for hva kandidaten forstår, og bør heller honoreres enn trekkes for.

Det er ellers et poeng at kandidatene må vise at de forstår at løfteprinsippet gjelder både for tilbudet og aksepten, noe som fremkommer gjennom en lesning av lovteksten i § 7 (se om § 7 nedenfor). Det er for lettvindt å drøfte problemstillingen utelukkende ut fra et avgitt tilbud; som en konsekvens av den enkle logikk at et tilbud er et løfte (løfteprinsippet). Som foran fremholdt, har aksepten også en løfteside, og ikke bare tilbudet, men også aksepten, er ensidig bindende (i den forstand at den ikke fritt kan tilbakekalles) fra og med det tidspunkt den er kommet til mottagerens (tilbudsgiverens) kunnskap. Tilbyderen blir dog allerede bundet av aksepten (altså endelig til avtalen), på det tidspunktet den kommer frem (akseptens påbudsside).

Det er et krav at kandidatene på en eller annen måte gjør referanse til og drøfter avtaleloven § 7, som gir en "forutsetningshjemmel" for løfteprinsippet. Det er sentralt i pensum – og undervisningen – at prinsippet ikke er omfattet av bestemmelsens ordlyd, men kan utledes antitetisk fra bestemmelsen. De studenter som fremhever at det er tankevekkende at det prinsipp

hele loven så og si hviler på, ikke fremkommer eksplisitt gjennom reguleringen i en lovbestemmelse, bør honoreres for det. Men dette er altså et valg (de nordiske) lovgiveren(e) gjorde da loven ble vedtatt.

Det er videre sentralt at studentene får frem koblingen mellom løfteprinsippet og reglene om tilbakekall i § 7, noe som ligger i det som er fremholdt foran. I fremstillingen av tilbakekall, er det et krav at kandidatene positivt uttrykker, eller helt tydelig viser gjennom drøftelsen, at et tilbakekall er å regne som et påbud, med den rettsvirkning at det får effekt allerede fra og med det tidspunkt det er kommet frem. Det optimale er at det sies eksplisitt at tilbakekallet er å anse som et påbud (med den definerte rettsvirkning). Det kan enkelt gjøres helt tidlig i besvarelsen, for de kandidatene som velger å definere løfte og påbud, og derfra utleder definisjonene av tilbud og aksept, se foran, men det er tilstrekkelig at det senere i besvarelsen fremkommer at tilbakekallelsen er et påbud, hvis det samtidig fremgår klart at kandidaten forstår hva det innebærer (rettsvirkningsmessig).

Betydningen av tilbakekallelsen som påbud er også en side av løfteprinsippet, ettersom et (ensidig) avgitt løfte vil få rettsvirkning fra og med det tidspunkt det kommer til mottagerens kunnskap, under den forutsetning at det ikke er tilbakekalt rettmessig, noe som nettopp innebærer at tilbakekallelsen må være kommet frem før løftet har kommet til mottagerens bevissthet (kunnskap), jfr § 7.

I drøftelsen av hva som ligger i lovens kriterier “kommer frem” og “kommer til .. kundskap”, kreves at det gis en redegjørelse for hva disse alternativene innebærer. Hva som ligger i kommer til kunnskap (bevissthet), gir seg selv. “Kommer frem” innebærer etter sikker rett at partsutsagnet er kommet så langt at mottageren under normale omstendigheter vil ha hatt muligheten til å gjøre seg kjent med innholdet, typisk at brevet med partsutsagnet legges/ligger i mottagerens postkasse, jfr like nedenfor. “Kommer frem” vil tidsmessig alltid ligge foran “kommer til kundskap”.

De fleste studentene vil formentlig illustrere drøftelsen av løfteprinsippet med eksempler. Det typiske vil være et brev (med tilbud eller aksept) som avsendes, formidles med posten, kommer i postkassen (kommer “frem”) og hentes og leses av mottageren (kommer til “kundskap”). Også tilbakekallsregelen i § 7 må forventes illustrert på denne måten, enten som en del av fremstillingen av løfteprinsippet eller i form av en mer separat drøftelse.

De bedre studentene vil ganske sikkert fremheve at reglene om løftets rettsvirkninger – og hva som skal til for at det foreligger et rettmessig tilbakekall – er teknologinøytrale, og dermed kommer til anvendelse ved elektronisk kommunikasjon, herunder e-mail, og tekstmeldinger (SMS). De aller beste vil antagelig eksemplifisere.

Det må også forventes at de kandidatene ikke “stopper” ved løfteprinsippet, men forklarer at dette innebærer en *foreløpig*, ensidig binding for løftegiveren (et “haltende” kontraktsforhold). Dermed er det nærliggende at kandidatene helt kort sier noe om hva som skal til for at *endelig*

binding skal oppstå; i form av aksept, eller (alternativt) avslag eller (alternativt) at løftet blir uten virkning som følge av “tidsutløp” (§ 4 første ledd) eller at aksepten ikke samsvarer med tilbudet (§ 6 første ledd). Det må anses som et krav at kandidatene får frem at bindingen i følge løfteprinsippet er “foreløpig”, og det er et pluss om de helt kort redegjør for hvorfor og hvordan endelig binding oppstår.

De av kandidatene som fremstiller hele avtaleslutningssituasjonen etter lovens regler i mer utpreget detalj, bør man vurdere med en viss skepsis. Oppgaven spør etter løfteprinsippet og tilbakekall, ikke om en fullstendig fremstilling av prosessen vedrørende avtaleslutning. Det må vurderes konkret om det som eventuelt sies om om dette er et pluss, fordi det viser forståelse, jfr foran, eller om det fører ut over oppgavens rammer på grunn av omfanget og ellers slik at løfteprinsippet “koker bort i kålen”.

Det er et pluss om kandidatene makter å sette løfteprinsippet inn i en større sammenheng, jfr sammenligningen med kontraktsprinsippet, men det kan ikke anses som et krav. I min lærebok er det f eks petitstoff. Forholdet mellom løfteprinsipp og kontraktsprinsipp nevnes imidlertid på forelesningen.

Jeg har ikke lest noen oppgaver og er heller ikke sensor denne gangen. Jeg må derfor avholde meg fra å foreta noen nærmere vurdering på grunnlag av hva kandidatene rent faktisk har skrevet, eller ikke har skrevet. Kandidatene har imidlertid bare 2 timer til rådighet, og bedømmelsen må ta hensyn til det.

Geir Woxholth

Oppgaven angir at praktikumsdelen skal utgjøre ca. 4 timer mens teoridelen skal utgjøre ca. 2 timer. Dette tilsier at praktikumsdelen som utgangspunkt skal telle 2/3 ved fastsettelsen av samlet karakter. Det kan imidlertid se ut til at mange studenter har brukt mer tid på praktikumsoppgaven og av den grunn har en nokså enkel besvarelse av teorioppgaven. Hvis praktikumsbesvarelsen er meget god, bør det åpnes for beste karakter selv om teoribesvarelsen er svakere.

Kjetil Mujezinović Larsen